

Kapitalizmin Mahallesi

– Ümit Seyhan · 19 Nisan 2010

Umuda özlem köşe başlarında,
Kaç bıçkın delikanlı voltalardı,
Saçları biryantinli,
üstlerinde hep ütülü gömlek
Kaçmak için fırsat ararlardı.

Kenar mahalle sakinleri diye tanınırlardı,
Etrafları örülü duvarları
Bir türlü aşamazlardı,
Hayat burda başka akardı.
ya ana ya baba kırkıktan sonra hasta yatardı.
Devletin okulu parasız ama,
bir yerden çölmeyi takardı.
Kimin çocuğu isen onun gibi yaşarsın kuralı,
Burda hiç bozulmazdı.

Kalabalık vaadlere çok alıcı çıkardı,
Kaderde vardır belkisinde,
Kaç umut karanlıkta batardı.
Oysa kaderin çizgisi buraların altını çizer,
Ya kenara değer ya degmez ,
Aslında selam bile vermezdi.

Buralarda doğan her bebek gözünü ilk
Kireç boyalı yıkık duvarlara açardı,
Yıldızı gökyüzünden de zaten,
doğanca kayardı.
Gariban sürüsüne,
yeni yeni taze kan akardı.

Sanmayın bunlar basit insanlardı.
Kodamanlar bunların üstünde yaşarlardı.
Karın tokluğuna bunlar dünyayı omuzlar
Zaten yenik başladıkları hayattı,
Hep yenik yaşarlardı

, hayal kuranları ise
Ateşde yanarlardı.

Şeytanın en insancıl maskelerinin altında,
Kanla beslenen vampirler yaşardı.
Gösterdiği yola yığınla insan akar,
Birbirlerine çatarlardı.
Karğışandan düşen başların kanı
Ceplerine akardı malum sıcak kan,
insanı sıcak tutardı..

Ümit Seyhan